

R. TORRES / E. CORBÍ / D. DA ROSA

MAREA NEGRA
Eduardo Mier

CENTRE
OVIDI
MONTLLOR
L.L.O.

CENTRE OVIDI MONTLLOR

MISE DE 2019

R. TORRES / E. CORBÍ / D. DA ROSA

MAREA NEGRA

Eduardo Mier

CENTRE OVIDI MONTLLOR

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESSOR:

Armand Alberola
Manuel Boix
Romà de la Calle
Fernando Castro
Carles Cortés
Tomàs Llorens
Miquel Navarro
Santi Pastor
Wences Rambla
Isabel-Clara Simó
Josep Sou
Feliu Ventura
Vicent M. Vidal

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

Autor: Antoni Miró

Títol: Faré vacances 2012

Tècnica: Corten 500x240x42

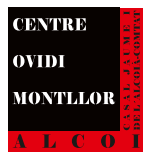
Lloc: Passeig Ovidi Montllor

Dedique aquesta exposició a:

“Madres y familiares de detenidos desaparecidos en Uruguay”
por verdad y justicia, memoria y nunca más.

Eduardo Mier

Col·labora i Patrocina:

Sabadell
Fundació

© AMB-DISSENY
© CENTRE OVIDI MONTLLOR
© DELS AUTORS

EDITA:
AJUNTAMENT D'ALCOI
TRADUCCIÓ: XIMO VICTORIANO

MAQUETACIÓ: AMB i AGA
DIPÒSIT LEGAL: A 227-2019
GRÀFIQUES ALCOI S.L.U.

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

Només serà una PORTA
que ens farà trobar-nos amb MAREA NEGRA... un art
forjat en el temps i l'espai d'un artista
santalucense, envellit en la soledat vestida
d'efímeres bullícies, incomprensions, esperes
signades per les coses incertes i un coneixement veraç i
profund, però expectant per a millors estades.

Només serà una PORTA
per a reconèixer Eduardo en cos i tendons.

Només serà una PORTA
que ens habilitarà a sentir una proposta creativa i
establir eixe pont necessari amb el seu esperit i el
del seu Creador.

Només serà una PORTA... oberta aquesta,
que ens permetrà veure per fi aquest *santalucense*,
no com el veí que viu a prop de casa, sinó
l'ARTISTA que va habitar sempre en ell i que va saber
esquivar ansietats i paciències per a viure el seu
compromís amb l'Art i el seu Ésser, abraçat a la llum i a
l'ombra que això representa.

Només serà una PORTA..., endavant..., si poden, no ho
dubten... Eduardo els espera, perquè el seu temps és Avui.

Santa Lucía, tardor de 2019

RODOLFO TORRES

Podem adquirir coneixements a partir dels marcs racionals, científics, etc. L'art reeixit és aquell que es converteix en un nou àmbit de coneixement, i és el que trobe en l'obra d'Eduardo Mier; em transforma en el seu paper cognitiu, coneixement de la pintura, coneixement de l'existència. Per a mi açò és l'element nuclear de l'art important.

Si prenem com a referència l'art expressionista, passant per tota la pintura matèrica, per l'informalisme, pel *povera*... Tots els marcs d'expressió que la pintura ha anat adquirint amb el temps des d'Altamira fins a Rembrandt, fins a Velázquez, fins a Goya, a l'expressionisme alemany... tot açò està aquí. És una obra tremendament consistent, una proposta molt profunda, molt densa, que m'impresiona. I a què es deu el mode de ser d'eixa densitat, d'eixa profunditat? La materialització pictòrica apunta amb radicalitat al que és la pintura essencial en el marc contemporani, que seria descobrir eixa realitat que està present en la nostra existència, percebre les seues dimensions per tal com ens fa sentir com allò matèric, el color, el microcosmos de cada un dels quadres d'Eduardo està revelant eixa part de misteri, de transcendència que té la realitat mateixa. Cada obra ens situa en eixa trobada amb la vida, la mort, què és el sentit o l'absurditat de les coses. Pense que açò és clau quan l'art és art major.

Aquesta obra té un àmbit –ho intuïsc– autobiogràfic, és la seua vida, però alhora està revelant dos aspectes de la realitat : allò superficial i allò profund, i hi mostra eixa necessitat que té l'ésser humà, la humanitat, de sorprendre's amb la seua creació pròpia. En observar aquests quadres, més enllà del recurs interpretatiu, introduint-hi un expressionisme gestual, físic, percebem la presència d'eixe misteri, eixe silenci. En eixe sentit veig una obra total, radical. Perquè fins i tot en composicions més figuratives, la forma d'enfrontar-se a la pintura, al quadre, a allò matèric, al color, la forma de transgredir el que s'està representant, de portar-ho a límits que sospite que ell ho percep com a necessari, segurament és el fruit d'una capacitat profunda d'abordar la pintura. Cada quadre és una espècie d'aventura d'alt risc, és una nova experiència. Hi ha en l'obra una complexitat (senyals, empremtes) que en fa quasi inescrutable la lectura. La vida del quadre, eixe micromón que s'ha aconseguit materialitzar sobre el suport, fa que adquirisca una propietat veritablement autèntica: el gest, la taca, la textura, ubiquen l'obra en un àmbit d'una certa "sacralitat", el de la seua pròpia existència.

Però, què és el que és propi de la pintura, i en aquest cas la d'Eduardo Mier? Que en tractar un tema, està tractant de construir un ésser, un micromón que és la seua pròpia identitat, i ens ho farà comprendre, o simplement viure. Perquè, en general, tendim a estar i viure en la superfície. I, és clar, quan ens trobem davant una obra tan seriosa, tan singular en la recerca de la seua pròpia veritat, fa que ens produïska una nova vivència, un nou coneixement del moment, i això és el que la definiria com una obra reeixida. Però açò s'aconsegueix en part sense que l'artista ho instrumentalitze, sinó que és el resultat de la seua audàcia en enfrontar-se amb el moment i amb el quadre.

Què passa amb una obra d'aquest tipus que ens sorprén als que ja hem vist pintura? Ens fa reprendre la lectura d'allò pictòric en el marc de la seua transformació, ens és vital observar, a ell com a creador i a nosaltres vivint la seua obra. Aquesta és una de les seues

aportacions, en la mesura que ens afecta, que ens commou emocionalment, ens canvia el nostre psiquisme, ens fa admetre l'horror, la lletjor, el drama, juntament amb allò que és la bellesa de la realitat de tot això. I açò ho aconseguix. No hi ha fórmules, és quelcom que sorprén el mateix creador i a qui el contempla.

És una obra d'una gran riquesa, bé perquè Eduardo es pren a ell mateix com a referència o bé perquè li naix com a treball essencial en assumir el que ha sigut una part de l'evolució de la pintura. Açò no s'aconsegueix, es té, forma part de la seua capacitat de xaman. No s'aconsegueix perquè es tinguen referències, i en aquest cas es percebria una obra imitativa, ell va triar un camí que el fa reproduir la cultura i la profunditat de la pintura, i això és el que ens transmet.

Actualment hi ha una gran producció pictòrica que pot ser d'interés, però aquesta és més transcendent en el sentit que és capaç d'entrar en eixe món del límit, on s'està mostrant la intermediació amb la realitat de l'existència, que genera el que seria propi de l'art, una transformació profunda de nosaltres. Açò és Eduardo Mier, tot el que ens presenta i ens fa sentir. En aquesta obra percep una universalitat on segurament es manifesta l'itinerari de l'autor, la seua biografia, el seu ésser, encara que ens quede clar que no és el producte del desfogament de l'artista, sinó que Eduardo s'enfronta radicalment a l'existència i a la pintura en una relació orgànica. I ho fa com el primer humà a qui se li va ocórrer pintar. Aleshores, és per això una pintura transcendental.

El tema fonamental és que tots fem coses, i n'hi ha algunes que ens sorprenen, perquè ens fan connectar amb certes dimensions de l'existència i de la realitat i, en el cas del pintor, eixe és el seu marc. És que ens movem entre dues dinàmiques: una que és humanament necessària, més superficial, perifèrica, en la qual vivim i ens relacionem, i una altra que és la nostra pròpia existència, que és un gran misteri. I poder donar llum sobre eixe àmbit que cada un té és clau, i l'art ho pot fer amb una subtileza i una profunditat que altres mitjans no aconseguixen transmetre.

L'obra ens dispara com sagetes a descobrir les profunditats del nostre univers interior, ens provoca a endinsar-nos i recórrer amb el seu guiatge els cants de la Divina Comèdia de Dant Alighieri, ja que aquests en són a dins. Sentim la temptació de submergir-nos en eixa aventura personal que consisteix a internar-nos en les obres i navegar, sense temps, amb detenció, i lliurar-nos al plaer estètic que ens convoca.

La pintura d'Eduardo Mier em fa sentir risc, perill, profunditat, densitat. És tan consistent que desitge veure més de la seua obra. És una obra pertorbadora en sentit positiu, que ens fa trobar-nos amb el misteri de la realitat, d'aquest món immens. Encara que tinc la impressió que, en general, l'artista no pot evitar que una part del seu ego, de la seua por, de la seua recerca estiga en la seua obra, en aquests quadres percep quelcom que està més enllà. Perquè hi ha artistes que afronten la pintura més radicalment, al marge d'allò estrictament biogràfic, i Eduardo Mier és un d'ells. Sorgint un afer, criatura, que s'emancipa, que té el seu propi camí, a pesar de ell mateix.

EDUARD CORBÍ CABRERA

Del país d'on vinc
la pluja és mansa
la seua mar de plata, el seu riu
marró
té carrers de pedres
blaves
camps llargs, amples i
aliens
ocells de bon auguri
volgudes *bagualas* i
somnia arborats
el temps és una daga grossa
esmussada
tallant el vent
la llibertat convida a la llum
per a ser cel entre nosaltres
el capvespre escampa
després de la tempesta
però no hi ha oblit
també hi ha un jardí
de pans i aigua
un “monte vide eu”
al sud
una poesia
que es llig als bars i a
les places
com aquesta
que ací viu.

Què escric quan no
escric?
l'amor dorm a la llunyania i
ja lluny
isc a
esmicolar per la Castellana
entre als cinemes
sense Man Ray pel·lícula sueca
em vist de
seda lleugera sota la llum de
l'oblit
lilig amb els ulls tancats
cartes plenes de mosques
mortes
o em mire els poemes
garrells
puc tornar-me vell
penjar la meua cara en el
penja-robes
prisar les mans
traure-li taques als meus
records
esquitxar la paret de blancs
silencis
o amarrar la meua esquena
tremolosa
al llit més ample
acaronar el llom negre d'un

gat que no tinc
escoltar la nit Hancock
o Pascal Quignard
plorar Cortázar o riure
amb Olmedo
perquè... Què escric
quan no escric?

DANIEL DA ROSA FOURCADE

“Voler separar allò bo d’allò bell, o classificar allò bo i allò bell, no és fer una separació: és fer dues coses d’una sola; és tallar, és dividir.”

*“Una de les coses més importants des del punt de vista de l’art, de la seua evolució i de la seua **recta comprensió**, seria fer comprendre a tothom, artistes i no artistes, que cal rebutjar la idea falsa que es proposa la **realització de la bellesa**. És un dels molts errors que cal destruir. Certament, una obra ben estructurada és bella, si en aquesta és ben evident el ritme i la proporció, serà una obra bella. Però, ni l’artista ni els altres han d’aspirar a la bellesa. I açò, ni per a realitzar-la ni per a comprendre-la. En cap cas hem de buscar eixe plaer que ens causa la bellesa; ni en nosaltres, artistes, provocar-lo. La bellesa ha de ser un resultat, no una finalitat.”*

JOAQUÍN TORRES GARCÍA (*)

(*) Pintor, escultor, escriptor i teòric de l’art uruguaià i creador de l’Universalisme constructiu (1874-1949)

Sub-belén (crayón i acrílic s / kraft 150 x 120)

Camperola (Tècnica mixta s / tela 120 x 90)

Ícar (Tècnica mixta s / tela 100 x 80)

Vestit (Tècnica mixta 130 x 80)

Repòs (Tècnica mixta s / tela, 80 x 100)

Salamandra (Tècnica mixta 100 x 80)

“For export”, (Acrylic s / İlenç, 120 x 160)

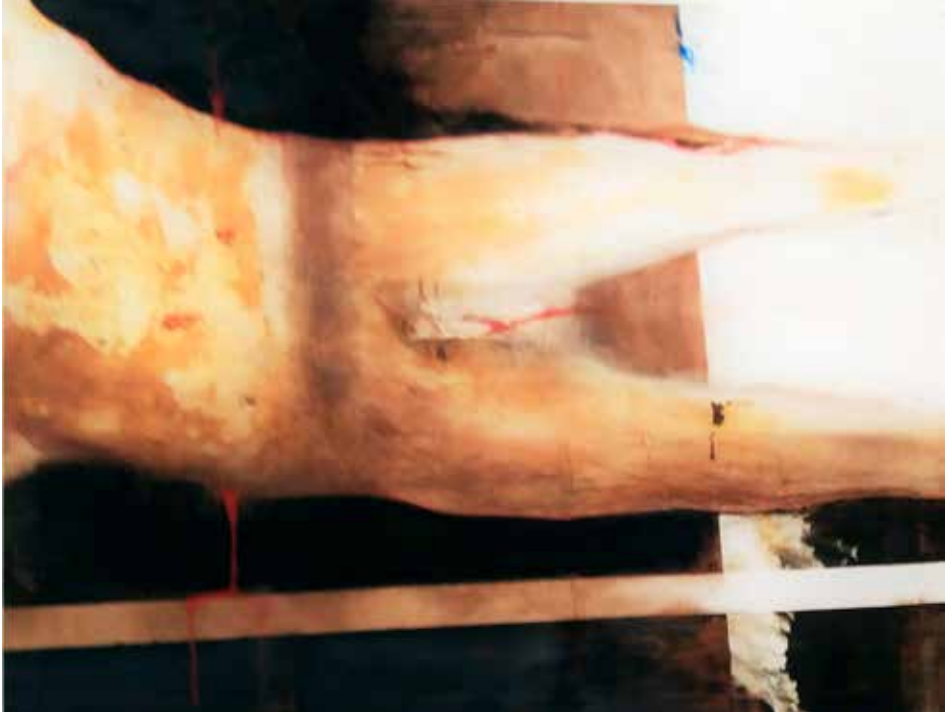
Dona (Tècnica mixta 100 x 80)

Ballarina (Acrílic s / llenç 120 x 120)

S / títol (Tècnica mixta s/ llenç 100 x 80)

S / títol (Tècnica mixta s / llenç 100 x 80)

Artigas (Tècnica mixta 100 x 80)

Llop (Acrilic s / paper 50 x 70)

Retrat (Tècnica mixta s/llenç 115 x 80)

Demolició (Tècnica mixta s/lleñç 160 x120)

S / Títol (Tècnica mixta s/lleç 100 x 80)

Ballarina detall (Acrylic s / tela, 120 x120)

Parella i altres cares (Tècnica mixta s / tela 100 x 80)

Noia a la font (Tècnica mixta s / tela 100 x 80)

Viacrucis (Tècnica mixta 120 x 120)

Pierina (Tècnica mixta 120 x120)

EDUARDO MIER 1967. Sta Lucía, Canelones, Uruguai.

Estudia en “Escola Nal. de belles Arts”.

Treballa com a docent en centres d’ensenyament primari i Institut Nal. del menor.

Integra grups d’experimentació artística com “Nueveojos” i “CAMPOVISUAL”.

Participa de les activitats del col·lectiu “TENDALES”.

EXPOSICIONS:

Casa cultural Uruguai - Suècia,

Aliança francesa de Montevideo

Cinemateca Montevideo

Casa de la cultura José I. Va rodar (Sta. Llúcia)

Club social “23 de Març” Sta. Llúcia

Instal·lació “Túnel de fuga” Explanada I.M.M. Mvdeo, Pl. Llibertat

Castell de Piria, Maldonado.

Participa de les exposicions col·lectives del Grup “Tendales”.

Treballs en: Argentina, Brasil, Mèxic, Cuba, Espanya, França i Itàlia.

Avui, la seva obra s’exposa a París i Milán (Marc Antoni Patrizio Gallery).

Actualment resideix i treballa a Alcoi, Alacant.

PUBLICACIONS DEL CENTRE OVIDI MONTLLOR

- 2002 1. ANTONI MIRÓ. Sota l'asfalt està la platja. (o el Molinar)
- 2003 2. CHO SANG-HYUN. L'inexpressionisme (Itinerant 2003-2004)
3. JORDI VILA. El soroll de món.
4. MÓN D'ANTONI MIRÓ. (Itinerant 2003-2004)
5. DE PAPER. Col·lectiva. (Itinerant 2003-2004)
6. SENTO MASIA. Renasentisme (Itinerant 2003-2004)
7. EUSEBI SEMPERE. Serigrafies. (Itinerant 2003-2004)
- 2004 8. JOAN PERIS. Textures de temps.
9. L'OVIDI CANTANT. Imatges i texts.
10. ROC CANDELA. De dalt a baix.
11. BRUNO RINALDI. Les arrels d'Europa. (Itinerant)
12. ALCOIANS I NO. Col·lectiva.
- 2005 13. ART DELS 70. Col·lectiva. (Itinerant 2004-2005)
14. RAMON PÉREZ CARRIO. Paisatges de la Bretanya.
15. ANTONI MIRÓ. A l'Ovidi. (Itinerant)
16. AL VOLTANT DE L'OVIDI. Col·lectiva.
17. IMATGES DE L'OVIDI. Col·lectiva.
18. LLUIS SANUS. Anatomies i nova tautomàquia.
19. JOLANTA STUDZINSKA. Alcoi-Lublin.
- 2006 20. L'AJGUAFORT. Col·lectiva. (Itinerant)
21. DES DE L'HAVANA. Rafael Acosta i Alberto Sauri.
22. RAFAEL AMORÓS. Ser pensar fer conviure.
23. DAVID PASTOR. Hores i menuts.
24. PEP CANTÓ. Pintures d'un hivern obscur.
25. JOAN MIRÓ. Femmes.
26. EDUARD CORBÍ. L'altre jo L'altre Alcoi.
- 2007 27. RAFAEL ARMENGOL. La Cambra degli Sposi.
28. ENRIC M. PIERA. De la terra ignota, a la terra perduda.
29. ALEXANDRE SOLER. Somnis i malsons.
30. RAMON MOLINA. Finestres.
31. JOSEP GRAU GARRIGA. Dibuirar (Itinerant).
32. AURELIA MASANET. De lleugers paisatges dormits en l'aire.
33. BEATRIZ RICO. Cares i Creus.
34. MÓNICA JOVER CALVO. Paisatges en la memòria.
- 2008 35. NÚRIA FUSTER. Appomattox.
36. VANESSA PALACIOS I PASCUAL. Des de la intimitat.
37. MILA GÓMEZ I VITÓRIA. Joies del S. XX i XXI.
38. JOLANTA STUDZINSKA. Ciutats.
39. EDUARD. Xelo, a la memòria.
40. LASTRES. La pel·lícula del temps.
- 2009 41. Mª LLUÏSA PÉREZ. Des de la melangia de la memòria.
42. ARCADI BLASCO. Innovador de l'art i la tècnica ceràmica.
43. JOSEP SOU. El bosc de les paraules.
44. XAVIER PÉREZ VAQUER. Darrers Retrats.
45. XIMO CANET. Safra, canyella... diàlegs íntims amb les espècies.
- 2010 46. JOAN BENNASSAR. Camí de l'enaire.
47. CHO SANG-HYUN. Pintures-Monotips.
48. XAVI CARBONELL. My son can do it, too.
49. GERARD GIMONA. Antologia personal.
50. MIQUEL MARTÍ I POL I ANTONI MIRÓ. Mirades creuades.
51. MATEU GAMON. L'instant de la llum.
- 2011 52. TOT RECORDANT VICENT MOYA. Homenatge.
53. JAUME ROCAMORA. Encast determinant.
54. ANGELA MALYSHEVA / FRANCESC PIERA. Caleidoscopi.
55. HANAMARO CHAKI. La cançó d'un somni.
56. JORDI VILA LLACER. Infinitud.
57. FERRAN GISBERT CARBONELL. Hores.
58. JUST CUADRADO. En la memòria (homenatge).
- 2012 59. CRISTINA ESCAPE. L'essencial és invisible.
60. OVIDI 70 ANYS. Antoni Miró.
61. D. MILLAN. Art Variat.
- 2013 62. ANTONI MIRÓ. Transients.
63. WENCES RAMBLA. Paisatges de la Ment.
64. ORFEU I PARIS. Animes perdudes.
- 2014 65. VANESSA PALACIOS. Mirades.
66. DAVID PASTOR. Vermell 24.
67. RUBÉN FRESNEDA. Alfanumèrics
68. TINO PLA. Nus
- 2015 69. ART JOVE ALCOIÀ. Generació XXI (Homenatge a Ovidi).
70. Mª LLUÏSA PÉREZ I DIDAC BARQUERO. Mirades.
71. DORI CANTÓ. La bellesa i la vellesa.
72. NEUS BOU. Construcció de la identitat.
73. EDUARD CORBÍ. L'espai del silenci.
- 2016 74. VERÓNICA LORENZO. L'altra mirada.
75. L'OVIDIPOPULAR. 20 Aniversari. Antoni Miró.
76. XIMO CANET. Els colors de les paraules.
77. XAVIER MOLLA. Èlèria.
78. CARTELLS TRACTAT D'ALMISRÀ. Col·lectiva.
- 2017 79. PAU SELLES ALÓS. Idea de paisatge.
80. A. MONER/S. CARRATALÀ. Els cossos agredits.
81. JORDI VILA. Extracció.
82. JUANI RUZ. Instants.
- 2018 83. RODOLFO TORRES. Un home que fa en el Sud.
84. METÀFORA. Encenalls de Poesia Visual.
85. LLUÏSSA FUSTER. Trajectòria artística.
86. PETER BURKE. Un món únic.
87. MAURE PASTOR. Construccions humanes.
88. MIQUEL NAVARRO. Dibuijos.
- 2019 89. LLIBRES OBJECTE. Eines d'Art.
90. INTANGIBLES. Col·lectiva.
91. INVISIBLES. Grup Matèrics.
92. EDUARDO MIER. Marea negra.

**CENTRE
OVIDI
MONTLLOR**
ALCOI

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
ALICANTE D'ALCOI
ALICANTE D'OTOS

Sabadell
Fundació

MAREA NEGRA

Eduardo Mier

Alcoi, 4 Juny - 31 Juliol 2019

Col·labora i Patrocina:

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante
AJUNTAMENT D'ALCOI

Sabadell
Fundació

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTIS